

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ ЗИДАРИ

chitanka.info

Дойдоха те — мъже, жени, деца. Мъжете със запретнати ръкави и обгорели лица, жените със стиснати устни, децата, открили възторжени ясни очи.

В теменужния утринен полумрак пристъпиха с чукове, лопати, лостове и триони...

— Тука! Тука! Удрете! Това са стените на затвора, черните попукани стени.

Гора от железни ръце се залюля край грамадната черна сграда. Звъннаха тежки удари и звукът злокобно проехтя в полумрака. От покрива, из пукнатините на стените блеснаха уплашени светли очи и в миг с крясък изхвъркнаха ято нощни птици.

— Удрете! Нека не остане камък върху камък — гърмеше тежък старчески бас.

— От основите, от основите! — заканваше се бледолика висока жена, махайки гневно лопатата.

— Проклето мрачно здание! На прах, на прах ще те направим ние! — звънливо крещеше малко синеоко момче.

И ударите следваха непрестанни, безпощадни и смели. Ту единични, ту залпови, те люлееха черната сграда, пълнеха с грохот въздуха и сред облачета жълтеникав прах отронваха камък след камък.

От всички страни като непристъпен пристъп на морски вълни следваха ударите. От всички страни с бързи крачки притичваха нови зидари. Нови лостове, чукове и търнокопи заиграха и тяхната желязна песен се преплиташе с тежкото задавено хъркане на черното здание. Пред самия вход, пред тежките сиви колони от мрамор тъмнокос юноша коленичи:

— Дайте динамит!

Блеснаха огнени езици; облак гълъбов дим, и една от сивите, обрасли в мъх колони се залюля и с трясък се изгърколиха гранитните ѝ късове.

— Другари! Другата! Другата! Подред!

А отвред чуковете, кирките и лопатите вършеха своето смъртно дело. Парчета мазилка, камък след камък, тухла подир тухла се отронваха неспирно. Група мъже се покачиха на стените и върху покрива се мярнаха тъмни силуети.

— Отвред, отвред удрете!

Загърмяха удари отдолу и отгоре.

— Пазете се вие там! — крещеше белобрад грамаден старец, вперил очи в покрива. Но думите отидоха нахалост. Горе се залюля някаква греда, рукна дъжд от камъни, керемиди и вар и с вик, разперили ръце, полетяха надолу няколко от работниците. Разкъсаните им трупове, окървавени и непознаваеми, изтеглиха встрани. В същия миг нагоре полазиха други мъже. И загърмяха нови смели удари.

* * *

Ден и нощ на работа. Ден и нощ все по-дръзко и помощно следват ударите върху огромното каменно чудовище.

— О, то никога няма да падне! — хвърля някой в отчаяние чука.

— О, то непременно ще падне! Ще рухне! — отговарят другите.

Ден и нощ гърми страшната песен на рушението. Юноши събориха гранитните колони, старци пробиха една от стените. А минава знойно лято, есента надвисва сива и печална. По планините бродят скитници мъгли, въздухът е напоен с хладна влага и жерави като дълги вериги отлитат далече. Но работата не спира. Есента целува с кървави устни цветята и ведно с жълто-алените листа се ронят и камъните на черния затвор.

— Още малко, другари, още малко!

В работа минава зимата, в работа минават много зими и пролети... И ето бурна мрачна нощ. Като грамадни черни коне бягат тежки облаци по небето. Над тях мълнията плющи огнени камшици. Грозно стене вятърът през пукнатините на черния затвор.

— По-смело, другари, по-смело!

Ведно с бурята гърми железен хор от чукове, лостове, лопати и кирки. Някаква тежка въздишка бликва из стените на старата сграда, понася се из нощта и стихва далече.

— Падаа! — отеква звънкият глас на синеокото дете.

В тежки тръпки, залюляна, разкъсана, старата сграда се наклонява, стените се разделят и с гръм и грохот сред облаци дим и прах рухва черното каменно чудовище. Многохиляден тържествуващ вик се понася над руините, отеква надалече и сякаш раздира мрачния небесен покрив. Вълни слънчева светлина бликват над земята, пръскат се на розовоянтарен прах и заливат с блясък възторжените лица.

А из тълпите с твърди смели крачки пристъпва широкоплещест мургаволик юноша. Десницата му крепко стиска тежкия стоманен чук, а в лявата ръка сребрее се букет от първите свежи кокичета. Със спокойни светли очи той поглежда небето. Обградени от слънчев пламък, облаците се носят като подплашени коне със запалени гривви. В миг той свежда поглед на земята... Черните руини на рухналата сграда струят облачета прах и дим... Той оглежда развалините, оглежда хилядите си другари, хвърля върху тях снежните кокичета и махва ръка:

— Другари, да почнем, да почнем новото!
«Работнически вестник», 5 август 1922

Първа публикация: „Работнически вестник“, Седмична литературно-научна притурка, № 6, към бр. 40 от 5 август 1922 г. с подпис Хр. Смирненски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.